

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 17. februarja 1934

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 39

Pisano je:

Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust...

To je bistvo našega krščanskega življenja, ki je vedno bilo, mora biti in bo nasprotno hotelju, mišljenju in življenju ljudi "tega sveta"...

Velikonočni čas je za duhovno življenje Tvoje duše neobhodno potrebno, da se naužiješ tudi nebeškega kruha v Rešnjem Telesu.

Evangelij prve postne nedelje

Mt 4, 1—11.

Tedaj je Duh odvedel Jezusa v puščavo, da ga je hudič izkušal.

Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je bil naposled lačen. In pristopil je skušnjavec ter mu rekel: "Ako si Sin božji, reci naj bodo ti kamni kruh." On je odgovoril: "Pisano je: Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust."

Potem ga hudič vzame s seboj v sveto mesto in ga postavi vrh templja ter mu reče: "Ako si Sin božji, vrzi se doli, zakaj pisano je: Svojim angelom bom za te zapovedal in na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeniš ob kamen." Jezus mu je rekel: "Pisano je tudi: Ne skušaj Gospoda, svojega Boga."

Znova ga vzame hudič s seboj na zelo visoko goro, mu pokaže vsa kraljestva sveta in njih slavo in mu pravi: "Vse to ti dam, če predme padeš in me moliš." Tedaj mu pravi Jezus: "Poberi se, satan; zakaj pisano je: Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služi."

Tedaj ga je hudič pustil, in glej, angeli so pristopili in mu stregli.

Star pregovor pravi, da bi živeli brez izjeme vsi ljudje kakor živi svetniki — če bi ne bilo izkušnjav.

Vsak bo potrdil, da je krščansko življenje nekaj lepega, da vsakomur ugaja in bi je vsi živeli — če bi ne bilo včasih težko. Vsi drugi vzroki s katerimi hočejo nekateri zagovarjati svoje nekrščansko mišljenje in ravnanje so prazni, neodkriti, iskani in nemoški izgovori.

Iz treh virov prihajajo izkušnje, ki nas odvrta od poštenega krščanskega življenja in nas vabijo v greh: iz naše po grehu prvih staršev duhovno oslabiljene in pokvarjene narave, od hudobnega sveta, ki nas obdaja in v katerem moramo živeti, in od hudobnega duha, zapeljivega od začetka.

Boj, ki ga mora izbojevati vsak človek s svojimi zapeljivci in izkušnjavci, je najvažnejša vsebina našega življenja na tem svetu, je dostikrat težak in nevaren. Mnogo jih v tem boju zmaguje in mnogo jih podlega. Dostikrat se dogaja, kar ugotavlja že veliki apostol Pavel: Ne delam dobrega, kar hočem, ampak hudo delam, česar nočem... ko hočem delati dobro, mi je lažje to, kar je hudo. Veselim se namreč božje postave po notranjem človeku, vidim pa v svojih udih drugo postavo, ki nasprotuje postavi mojega duha in me usužnjuje postavi greha, ki je v mojih udih, jaz nesrečni človek, kdo me bo rešil telesa te smrti! Rim 7, 19—24.

Kdor v tem boju končnoveljavno zmaga, bo tudi prejel plačilo zmagovalčeve, krono zveličanja. Žal pa jih v tem boju mnogo tudi za stalno podleže.

Kristus naš Odrešenik in Vzornik, ki nam je hotel v vseh rečeh enak postati izvzemši greh, je hotel preiskusiti tudi divjanje izkušnjav v človeškem sreću, in nam je pokazal, kako jih zmagujemo.

Evangeljska misel: Trpljenje, ki je nujno združeno z bojem zoper izkušnjave, se ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela nad nami.

Cerkveni koledar

18. februar — prva postna nedelja — ob desetih dopoldne na Paternalu slovenska sveta maša, popoldne ob štirih pa slovenski križev pot in litanije z blagoslovom.

19. februar — ponedeljek — spomin svetega kartaškega škofa imenovanega Quod-vult-Deus, ki ga je zaradi stanovne vere v Kristusa arijanski kralj Gajserih na majhni ladji, brez vesel in brez krmila prepustil morskim valovom. Ugodni vetrovi so prinesli ladjo v Neapelj kjer je izgnani škof blaženo umrl.

20. februar — torek — spomin svetega škofa Sadot in sto osemindvajsetih tovarišev na povelje perzijskega kralja Saporja mučenih zaradi stanovne vere v Kristusa.

21. februar — sredo — spomin svetega Fortunata in dvaindvajsetih tovarišev mučencev. — Zapovedan postni dan: pritriganje v jedi.

22. februar — četrtek — spomin prihoda apostola Petra v Antijohijo, kjer je prevzel vodstvo cerkvene občine in kjer so se Kristusovi verniki najprej imenovali kristjani.

23. februar — petek — spomin svetega škofa, kardinala in učenika Cerkve Petra Damijana. —

Zapovedan postni dan: pritriganje v jedi in zdržnost mesnih jedi. — Ob poldnevih zvečer španski križev pot.

24. februar — sobota — spomin apostola Matija, ki je bil namesto izdajaleca Juda Iškarijota izbran za apostola.

25. februar — druga postna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

Ta teden je kvatern, posebej posvečen molitvam za dobre duhovnike.

Začel je čas velikonočne spovedi, za katero je prilika ob sobotah popoldne in ob nedeljah katerokoli uro, najboljše pa v soboto ob pol sedmih zvečer dalje in v nedeljo po sedmi maši.

POST

Spomin na trpljenje Jezusovo so že najstarejši kristjani združevali s postom in drugimi spokornimi deli. Že prvi vesoljni cerkveni zbor v Niceji (leta 325) govori o postu kot o spošno znani navadi Cerkve.

Niso pa prvi kristjani posta povsod enako obhajali, ne enako strogo, ne iste dni, ne enako dolgo.

Kakor vse versko življenje, je bil v prvih krščanskih časih na splošno tudi post strožji, kakor je dandanes.

Že v najstarejših časih so razlikovali dve oziroma tri vrste posta: 1). Vzdržanje nekaterih stlastnejših jedi, zlasti mesa, 2). Pritrganje v jedi, ko so jedli prvi kristjani samo po enkrat na dan in sicer ponekod šele ob treh popoldne, ponekod pa šele po solnčnem zahodu, in 3). Istočasno zdržnost mesnih jedi in pritriganje v jedi!

Posebno strogo so se postili veliki teden, ko so vživali samo kruh, sol in vodo, zadnja dva dni velikega tedna pa so puščali sploh vsako hrano.

Razumljivo je, da je post neprijeten. To je njegovo bistvo. Napačno pa bi bilo, če bi kdo mislil, da je post škodljiv, kakor radi govore ljudje, ki se sami sebi preveč smilijo. Zdravniki so prav nasprotnega mnenja.

nja. Zlasti zadnji čas vedno bolj predpi-
sujejo bolnikom **zdravljenje** s postom. Vem
na primer, da se je prav zadnji čas neki
naš človek na zdravnikov nasvet in pod
njegovim zdravniškim nadzorstvom postil
polnih štirideset dni ob sami vodi! In je tu-
di resnično ozdravel revmatične bolezni, za
katero sicer ni bilo zdravila. Med postom je
opravljal vsa navadna in lažja vsakdanja
opravila in se je izvzemši prvih dni vse čas
prav dobro počutil. Tudi med postom sem
večkrat govoril z njim.

Splošna katoliška postna postava je še
danes precej stroga.

Daje pa cerkveni zakonik škofom pra-
vico, da smejo po svoji uvidevnosti za svojo
škofijo dosti strogo splošno cerkveno po-
stavo omiliti. Zato vidimo, da postne posta-
ve niso povsod čisto enake. Ker se moramo
oziroma smemo ravnati mi izseljenci v Južni
Ameriki po tukajšnji postni postavi, ki je
menda najlažja na svetu, bomo danes na-
tančneje razložili v Argentini veljavno
postno zapoved.

Pripomniti moram, da imajo po cerkve-
nem zakoniku tudi župniki pravico posamez-
nim vernikom iz pametnega vzroka olajšati
ali sploh izpregledati postno postavo. Spo-
vedniki sami po sebi nimajo te pravice, mo-
rejo pa avtentično razsoditi, če se je kdo v
posameznem slučaju dolžan postiti ali pa ga
kakšna okoliščina že sama po sebi od posta
izvzema. Takih razlag se morejo spovedenci
posluževati z mirno vestjo.

Iz raznih vzrokov, posebno vsled starih
predprav, ki so jih dali papeži španskim
križarjem, ki so se skozi dolga stoletja proti
mohamedanskim Mavrom borili za svoj dom
in hkrati za krščansko vero, veljajo velike

postne olajšave za Španijo in za vse dežele,
ki so spadale svojčas pod špansko krono, to-
rej tudi za Argentino.

Argentinska postna zapoved, ki velja tu-
di za nas, določa na kratko takole:

Strog post, to je pritriganje v jedi in zdrž-
nost mesnih jedi je zapovedana: pepelnično
sredo in vse petke štiridesetdnevnega posta,
sicer nobenkrat več.

Pritrganje v jedi brez zdržnosti mesnih
jedi je zapovedano vse srede štiridesetdnev-
nega posta, veliki četrtek, kvatrni petek
pred božičem, in dan pred božičem.

Samo zdržnost mesnih jedi brez pritrga-
nja v jedi je zapovedana binkoštno soboto,
dan pred praznikom apostolov Petra in Pav-
la in pred praznikom Marijinega Vnebo-
vzetja.

Iz tega vidimo, da je argentinska postna
zapoved mnogo lažja, kakor naša domača.
Zlasti je v Argentini dovoljeno jesti ob pet-
kih meso in odpadejo vsi kvatrni posti iz-
vzemši zgoraj omenjenega petka pred bo-
žičem.

Tistim, ki se poslužujejo teh postnih olaj-
šav naročajo naši domači škofje kot kratko
nadomestilo nekatere molitve, tukaj pa je
doložen razmeram posameznikov primeren
dar, ki ga škof po svoji uvidevnosti obrne
v dobre namene svoje škofije.

Zapoved zdržnosti mesnih jedi veže vse
kristjane, ki so izpolnili sedmo leto. Izvzeti
so bolniki in vsi, ki si ne morejo preskr-
beti druge primerne hrane.

Zapoved zdržnosti prepoveduje mesne je-
di in mesno puho, ne pa na primer živalske
zabele.

Zapoved pritriganja v jedi veže vernike, ki
so že izpolnili ena in dvajseto ali še niso za-

čeli šestdesetega leta. Od te zapovedi so iz-
vzeti vsi, ki niso zdravi ali imajo res težko
delo, ali nimajo redne hrane.

Zapoved pritriganja v jedi hoče, da se sme-
jo verniki samo po enkrat na dan nasititi.
Smejo pa užiti kaj malega tudi zjutraj (na
primer košček kruha poleg kave) in nekaj
več zvečer.

Malo katekizma za naše male

Bog je dal prvim staršem Kaina in Abela.
Kain je obdeloval polje, Abel pa je pasel
ovce. Kain je bil hudoben, Abel pa dober.

Nekega dne sta Gospodu darovala.
Kain je daroval poljskih pridelkov, Abel
pa je daroval prvenec svoje črede. In Bo-
gu je bil všeč Abelov dar, Kainovega daru
pa ni pogledal.

In ujezil se je Kain tako, da je njegov
obraz shujšal. Bog mu je rekel: "Čemu se
jeziš in zakaj je tvoj obraz upadel? Če delaš
dobro, boš prejel plačilo, če pa delaš hudo,
boš kaznovan. Premaguj svoje poželenje!"

Kain se pa ni premagoval. Nagovoril je
nekega dne Abela, da je šel z njim na polje;
in ko sta bila zunaj, ga je ubil.

In Bog je rekel Kainu: "Kje je Abel, tvoj
brat?" Kain je odgovoril: "Ne vem, ali sem
jaz varuh svojega brata?" In Gospod mu je
rekel: "Kaj si storil? Kri tvojega brata vpi-
je do mene. Zato bodi preklet in brez miru!"

In Kain je šel v drugo deželo in ni imel
več miru.

Pomni. Če te mika, da bi storil kaj grešnega, se
spomni, kaj je Bog rekel Kainu: Premaguj poželenje
do greha in ti mu gospoduj! — Bog gleda na dušo
in ne samo na zunanje daritve. — Če kdo hudo greši,
ga peče vest in nima več miru.

APOSTOLSKA DELA

V prvi knjigi (1) sem govoril, o Teofil,
o vsem, kar je Jezus delal in učil od pričet-
ka — do dneva, ko je apostolom, ki jih je
izvolil, po Svetem Duhu dal naročila (2) in
bil v nebesa vzeti; njim se je po svojem trp-
ljenju tudi živega izkazal z mnogimi zna-
menji, ko se jim je štirideset dni prikazo-
val in jim govoril o božjem kraljestvu.

In ko je bil z njimi pri jedi, jim je velel,
naj ne hodijo iz Jeruzalema, ampak naj ča-
kako Očetove obljube, (3) "o kateri ste sli-
šali — je rekel — od mene: zakaj Janez je
krščeval z vodo, vi pa boste krščeni s Svetim
Duhom ne dolgo po teh dneh" (4)

Tedaj so ga ti, ki so se bili sešli, vpraše-
vali: "Gospod, ali boš v tem času obnovil
Izraelovo kraljestvo?" (5) Rekel jim je:
"Ne gre to vam, da bi vedeli čase ali prilike,
ki jih je Oče pridržal svoji oblasti; prejeli

pa boste moč, ko pride v vas Sveti Duh, in
boste meni priče v Jeruzalemu in po vsej
Judeji in Samariji in do kraja sveta."

Ko je to izrekel, se je vpričo njih vzdignil
in oblak ga je vzel izpred njih oči. In ko so
ob njegovem odhodu gledali v nebo, glej,
sta stala pri njih dva moža v belih oblačilih,
ki sta rekla: "Galilejci, kaj stojite in gle-
date v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzeti od
vas v nebo, bo tako prišel, kakor ste ga vi-
deli iti v nebo."

Tedaj so se z gore, ki se imenuje Oljska in
je blizu Jeruzalema, sobotni pot daleč, (6)
vrnili v Jeruzalem. Ko to tja dospeli, so šli
v gornjo izbo, (7) kjer so ostajali Peter in
Janez, Jakob in Andrej, Filip in Tomaž,
Bartolomej in Matej, Jakob, sin Alfejev, in
Simon Gorečnik in Juda, brat Jakobov. Vsi
ti so enodušno vztrajali v molitvi, z žena-
mi, (8) z Marijo, materjo Jezusovo, in z
njegovimi brati. (9)

V tistih dneh je sredi bratov — bila je

(6) Sobotni pot je daljava 2000 komolcev (1.1
km). Po nauku judovskih učiteljev Izraelec ni smel
v soboto prehoditi večje daljave, da ni prekršil po-
stave o sobotnem počitku (2 Moz 16, 29).

(7) Najbrž v tisti hiši, kjer je Jezus z njimi ob-
hajal zadnjo večerjo.

(8) Misli je predvsem na Magdaleno, Marijo
Kleopovo (Alfejevo) in Salomo, mater Janeza in Ja-
koba st.

(9) Izraz "bratje" pomeni, kakor v evangelijih,
Jezusove bližnje sorodnike.

skupaj množica kakih sto dvajset ljudi —
Peter vstal in spregovoril: "Bratje! Moralo
se je spolniti pismo, kakor je Sveti Duh po
Davidovih ustih napovedal o Judu, vodni-
ku tistih, ki so prišli Jezusa; zakaj bil je
prištet med nas in je z nami prejel delež te
službe. S plačilom za krivico je dobil nji-
vo, (10) padel je na obraz ter se po sredi
razpočil, in izsul se je ves njegov drob. (11)
Razvedelo se je to med vsemi jeruzalemski-
mi prebivalci, tako da je ta njiva v njih na-
rečju dobila ime Hakeldama, to je Njiva
krvi. Pisano je namreč v knjigi psalmov:

"Njegovo bivališče naj bo pusto
in naj ne bo nikogar, ki bi v njem prebi-
val." (12)

In: "Njegovo mesto naj prevzame kdo
drug." (13)

Treba je torej, da kdo izmed teh mož, ki so
hodili z nami ves čas, dokler je bival Gospod
Jezus med nami, od Janezovega krsta pa do
dneva, ko je bil od nas vzeti, postane z nami
priča njegovega vstajenja."

(10) Z denarjem, ki ga je Juda za izdajstvo do-
bil in pozneje vrnil, so kupili zemljišče za pokopa-
vanje tujcev (prim. Mt 27, 7. 8) — "Njiva krvi"
(Hakeldama) je bila v hinomski dolini južno od Je-
ruzalema.

(11) Evangelist Matej poroča (27, 5), da se je
Juda obesil. Sv. Luka dopolnjuje poročilo prvega
evangelista in navede, kaj se je zgodilo z izdajavcem
pozneje.

(12) Ps 68, 26. — (13) Ps 108, 8.

(1) V evangeliju.

(2) Preden je odšel v nebo, je naročil apostolom,
naj ne zapustijo Jeruzalema, dokler ne prejmejo Sv.
Duha (Lk 24, 49). Misli je pa lahko tudi na Jezu-
sovo misijonsko naročilo (Mt 28, 18—20).

(3) Očetova obljuba je Sv. Duh (prim. Lk 24, 49).

(4) Prihod Sv. Duha nad apostole se primerja
krstu: kakor se krščenece potopi v vodo, tako bodo
ob prihodu Sv. Duha potopljeni apostoli v studenece
milosti Sv. Duha.

(5) Pričakovali so, da bo Jezus premagal Rim-
ljane in obnovil nekdanjo slavo Davidovega kralje-
stva. V odgovoru jih Jezus pouči, da bo njegovo kra-
ljestvo vesoljno.

ARGENTINSKI FILMI

IV. FILM: ¡UFA, QUE CALOR! — JOJ, KAKO JE VROČE!

(Nadaljevanje)

Argentina nima zastonj solnea v svojem grbu!

Tako je žgalo letošnje januarske dneve to argentinsko solnce, da je v samem Buenos Airesu parkrat dvignilo toplomer na 55° C na solneu in 39.6° C v senci. Višje gori na severu je kazal toplomer še znatno več!

Tiste dni skoro nismo govorili drugega, kakor o vročini. "¡Ufa que calor — Joj, kako je vroče!" so se pozdravljali znanci in potem je šlo tako o vročini naprej.

Srečam tedaj starega znanca, ki misli: "Kako mora biti šele na ekvatorju, če je že v Argentini tako vroče!"

Mož ni strgal veliko hlač pri zemljepisnih urah, zato mu ni zameriti, če ne ve, da je 55° C pravečata ekvatorska vročina! Čeprav leži Buenos Aires na trideset petem vzporedniku, torej dosti južno od ekvatorja.

Poslušajmo, kaj mi je pravil neki inženir, Čeh, ki je živel pet let skoro na samem ekvatorju:

"Iz mesta Manaos prihajam, kjer sem živel pet let.

Manaos je glavno mesto braziljske zvezne države Amazonas, imenovane po istoimenskem veletoku, ima nad 100.000 prebivaleev in je kakih dva tisoč kilometrov oddaljeno od Atlantskega oceana, sredi najbujnejših in neuničljivih južnoameriških pragozdov, in je eno največjih mest v neposredni bližini ekvatorja, ravnika. Kavčuk in drago kamenje je mesto silno obogatelo. Nikjer nisem videl na primer bolj prelestnega gledališča, kakor v Manaos. Vsa stavba je iz rdečkastega marmorja. Čeprav leži v sreu Južne Amerike je Manaos veliko, važno in moderno urejeno pristanišče, kjer pristajajo preko-oceanske ladje iz New Yorka, Liverpoola, Hamburga itd.

Kakor povsod na ravniku vzhaja solnce tudi v Manaos leto in dan ob šestih zjutraj in zahaja ob šestih zvečer.

Toplomer pa tudi v Manaos redko preokrača 55° C na solneu.

Pa drugače niti biti ne more!

Južnoamsriški ekvatorijalni kraji so kraji najbujnejšega rastlinskega življenja. Brez dvoma bodo čez ne premnoga leta bivališče mnogim milijonom ljudi. Čeprav se beli doseljenci težko ali skoro nikoli ne privadijo tamošnjemu podnebjju, pa so tamkaj rojeni že precej odporni, lažje kljubujejo kapricam stalne vročine in vlage in dosežejo tudi neko gotovo starost, če so pametni in zmerno živijo. Sedaj pa mislite, da bi poskočilo živo srebro v toplomeru recimo samo na 65 °C! Uničilo bi vso vegetacijo in onemogočilo vsako življenje.

V Manaos sem bil zaposlen pri veliki belgijski družbi kot preizkuševalec dragih kamnov. Saj veste, da se drago kamenje mora preizkusiti, predno ga družba plača, saj ne gre za majhne denarje. Preizkušene drage kamene izvozi tvrdka potem v Belgijo, kjer jih v Antwerpnu izbrusijo in spravijo na trg.

Moje delo torej ni bilo težko in hkrati kraljevsko plačano: mesečnih tisoč osemsto

milreis. Ampak, podnebje me je pregnalo iz onih krajev.

Vročina v Manaos res ne gre velikokrat čez 55° C, ali zime ni, pomladi ni, jeseni ni! Tudi ponoči se ozračje ne ohladi znatno. Če dežuje poleti veliko, dežuje pozimi skoro neprestano. Poleg tega se stekata blizu Manaosa oba veletoka Rio Negro in Amazonas, in sam poslednji je širok kakih 10—12 km! Mislite si, kako morajo ob tropični vročini te vode izhlapevati! In vlažna vročina je brez primerno hujša kakor suha. Saj nas že v Buenos Airesu predvsem muči razgreta vlaga v ozračju in ne toliko vročina sama.

Prva tri leta sem amazonsko podnebje že še nekako prenašal, čeprav sem se posušil za dvajset in šest kil, od 93 na 67. Zadnje leto pa je postalo nevzdržno. Moja koža je postala ko pergament. Končno so mi zdravniki zaupali, da se mi je začela vsled vročine sušiti kri, neke vrste skleroza. Svetovali so mi, naj si poiščem milejše podnebje. Pobral sem torej svoja šila in kopita, kar je za samca vedno lahka stvar, in sem jo pri mahal v Buenos Aires. Ali vidim, da si nisem Bog ve kaj prebral, če nisem prišel iz dežja pod kap. Če bo šlo tako naprej bom moral začeti misliti, kako bi šel iz Buenos Airesa na letovišče — nazaj v Brazilijo!"

Tako moj informator.

Prav vseč mi je, da morem podati čitateljem to sliko iz ameriškega "vročega" življenja, kakor mi jo je pravil verodostojen človek in skoro naš rojak.

**

Vsak dan čitamo v časopisju o slučajih solnčarice. Vendar so menda letos komaj še trije umrli vsled prevelike vročine, kar je z ozirom na trimilionsko mesto in izredno letošnjo vročino jako malo.

Pravijo, da je leta 1900 razsajala v Argentini ravno taka vročina kakor letos. Leta 1923 se je ponovila. Leta 1900 je imela baje solnčarica zelo bogato smrtno žetev. Predvsem moških, saj je znano, da nas ima za vratnica bolj na piki kakor ženske.

To razveseljivo novico pripisujem jaz ohlapnejši obleki, ki se je zadnje čase udomačila. Pred 34 leti so nosili moški še vsevprek trde ovratnike, trdo likane srajce in manšete. Danes pa se v veliki vročini tropično oblačimo in manjka mnogim samo čelada iz plutovine, pa bi bili pravi ekvatorijanci. Telovnik v poletnih mesecih že zdavnaj ni več v modi. Če si daš napraviti obleko "palm beach", se samo po sebi razume, da ti krojač ne bo delal telovnika. Taka obleka je resnično prijetna in osvežujoča, čeprav njene trpežnosti ne bom posebno hvalil, ker navadno ne vzdrži več ko eno poletje. V tem času pa je sijajno izvršila svojo dolžnost.

Ohrapnosti ženskih oblek seveda tu ne bom opisoval. Slavni Rimljan Seneca je nekoč v rimskem senatu grmel proti ženskam, ki se oblačijo kakor da so njihova krila iz vetra. Slavni arabski učenjak Ren Akiba pa ugotavlja, da ni nič novega pod solncem. To žadevo prepuščam javnim organom. Naj

spravijo žensko h pameti, če morejo! Naj spomnim, da Senekove besede v rimskem senatu niso bile zastonj.

Tudi kopali se svojčas, pred 34 leti, Argentinci niso toliko, kakor se danes. Saj je danes ves breg Ria dela Plata, od Tigre do Quilmesa, 40 — 45 km v dolžini, eno samo ogromno kopališče. Tako pošteno se buenosajreščani kopljejo, da jih vsako nedeljo uto ne po četvero ali petero. To je sicer narobe, ampak proti vročini pa kopelj res pomaga.

Da nič ne omenim domačih kopeli. Mnogi buenosajreščani imajo navado, da se kopljejo vsak dan, poleti in pozimi. V vročih dneh porabimo buenosajreščani po uradnih podatkih dnevno precej nad eno milijardo litrov ali nad en milijon kubičnih metrov vode. To je v petih dneh več kakor ljubljanci celo leto 1933, ko so je porabili doslej največ.

**

Resnično so na svetu privilegirani stanovi. Vsaj vročine ni treba vsem enako trpeti.

Ali res niste še nikdar zavidali onih tisočev učiteljev in učiteljic, ki imajo v pasjih dneh po cele tri mesece počitnic, od 1. decembra do 1. marca, pa ravno tako vlečejo svojo plačo. Letos je naučno ministrstvo celo dekretiralo, naj se začne pouk šele 2. aprila, češ da se zaradi tolikih praznikov ne splača začenjati šolskega leta ob navadnem času, to je 1. marca. Blažena dežela! V sami Indiji Koromandiji ne more biti lepše!

Da ne bomo nikomur delali krivice, naj tu pripomnim, da ni vse zlato, kar se sveti. Če namreč federalna, osrednja vlada že še nekam dobro in točno plačuje svoje učiteljstvo (najmanj \$ 200.— mesečno s petletnimi poviški), pa nas bo minila zavist, če zvedemo, kako da se godi učiteljstvu po deželi. Vse argentinske provinciialne vlade dolgujejo svojemu učiteljstvu plače. Zastavico se mi zdi da nosi provinciialna vlada v Corrientes, ki svojih učiteljev že dva in dvajset mesecev ni plačala. Corrientes je, kakor je rekel nemški pesnik Goethe, das Land wo die Zitronen blühen — dežela kjer cveto citrone in pomaranče. Tam si učiteljstvo že kako pomaga: otroci prinesejo s seboj kak hlebec kruha, ali jim starši pošljejo mesa in sira. Na deželi je dobiti za majhne denarje rodovitne zemlje. Ampak po mestih! Neki potnik se je nedavno vrnil iz potovanja po provinci Corrientes in mi je pravil, da se mu je v pristanišču neki učitelj ponudil za — nosača! Svojevvrsten postranski zaslužek.

Seveda ne moremo imeti vsi učiteljskih počitnic. Brez ozira na to, da bi jih pod argentinskimi pogoji, marsikdo ne sprejel. Pomislite, da bi peki, mesarji, čevljarji, krojači, mlekarji, policaji in kar je še drugih stanov, zahtevali po tri mesece počitnic in sicer vsi na enkrat! Saj bi se nehal svet. Da pa se bomo čez čas v počitnicah vrstili, to pa bo družabni red bodočnosti moral doseči. Jaz bi bil za enkrat vesel tudi samo štirinajstdnevni počitnic, na katere pa žal za enkrat ne morem misliti. Komaj da včasih na kratko zaslanjam, kako bi bilo to lepo.

(Dalje prihodnjič.)

V Indiji Koromandiji

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

“Pa mi povejte še to: ali niste mogoče srečali kje, ko se dan in noč sprehajate po morju, majhne barčice z mojim očkom?”

“Kdo pa je tvoj očka?”

“Moj očka je najboljši očka na svetu, kakor sem jaz najbolj malopriden otrok, kar si jih morete misliti.”

“Očividno je nevihta, ki je razsajala to noč, barčico potopila,” je odgovoril Delfin.

“In moj očka?”

“Pogoltnil ga je najbrže morski volk, ker nekaj dni že tako mori in davi ta grozna riba v naših vodah, da je vse obupano.”

“Ali je morski volk močno velik?” je vprašal Storžek, ki se je začel tresti od strahu.

“Pa kako!” je odvrnil Delfin. “Predstavljaš si ga lahko, če ti povem, da je bolj velik ko petnadstropna hiša in ima usta tako široka in globoka, da bi šel lahko vanje cel vlak z zakurjenim strojem vred.”

“Ojoj!” je vzkliknil pleplašeno Storžek, se hitro oblekel in poslovil od Delfina: “Na svidenje, vaša ribja visokost, oprostite mojo predrznost in hvala lepa za prijaznost!”

Ko je to rekel, se je odpravil na stezo in šel tako hitro, kot bi tekel. Ob vsakem še tako neznatnem šumu je postal, se v strahu obrnil, da bi videl, če ga že zasleduje grozeči morski volk, velik ko petnadstropna hiša in imajoč v ustih cel vlak.

Čez pol ure je došel v majhno vas, imenovano Bučelna vas. Steze so mrgolele prebivalstva, ki je hitelo po svojih opravilih: vsi so delali, vsak je imel svoj posel. Lenuha ali postopača bi ne dobil, če tudi bi ga iskal z lučjo.

“Vidim,” je rekel zguba Storžek, “ta vas ni zame! Jaz nisem rojen za delo!”

Pa ga je začela mučiti lakota, ker preteklo je že štiriindvajset ur, kar ni zaužil ničesar — niti grašične prikuhe ne.

Kaj storiti?

Ni mu kazalo drugega, če bi se hotel otešati: ali prositi za delo ali prositi vbogajme bodisi novce bodisi kos kruha.

Vbogajme prositi ga j e bilo sram, ker očka mu je vedno pravil, da imajo pravico vbogajme prositi le starčki in bolni! Pravi reveži na svetu, vredni pomoči in sočutja, so le oni, ki si ne morejo radi starosti ali bolezni prislužiti kruha z delom svojih rok. Ali pa nikakor in nikjer ne morejo dobiti dela.

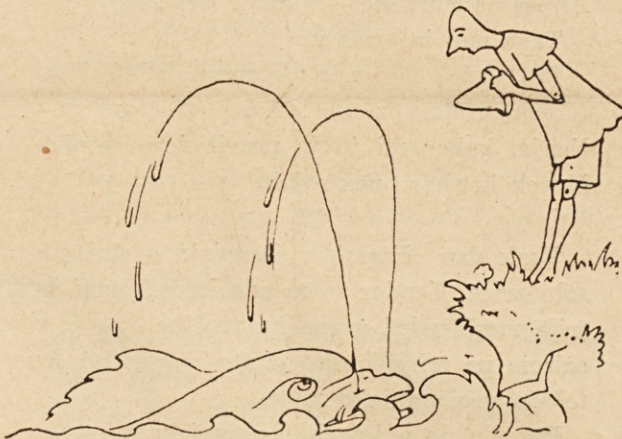
Vsi drugi so dolžni delati in če ne delajo in trpe lakoto in pomanjkanje — slabo zanje.

Tačas je prišel po cesti neki mož; ves znoren in upehan je samotěž z veliko težavo peljal dva vozička, naložena z ogljem.

“Če bi mogli in mi dali en krajcar... Sem tako močno lačen...”

“Ne samo en krajcar,” je odgovoril oglar, “štiri ti dam, če mi pomagaš peljati voziček do moje hiše.”

“Čuden je ta vaš, če,” je odgovoril dondek nekako užaljeno. “Nikoli še nisem bil

Na svidenje Vaša ribja visokost...

za osla, nikoli še nisem bil vprešen v voziček!”

“Zahvali Boga!” mu je rekel oglar in še pristavil: “Kar se pa tiče lakote, otrok moj, ureži dva velika kosa svoje prevzetnosti in glej, da jo dobro prebaviš!”

Čez nekaj minut je prišel po cesti zidar, ki je nesel na ramah koš apna.

“Usmilit se, dobri mož, in dajte revnemu dečku en krajcar. Od lakote zevam...”

“Prav rad, če greš z mano in mi pomagaš nositi apno. Ne enega, pet ti jih dam!” je odgovoril zidar.

“Pa apno je težko,” je odvrnil Storžek, “in jaz se ne maram truditi.”

“Če se ne maraš truditi, otrok moj, pa zevaj dalje. Dober tek!”

V teku pičle pol ure je šlo še dvajset ljudi mimo in vse je prosil Storžek vbogajme, a vsi so mu odgovorili:

“Ali te ni sram? Mesto da postopaš pa cesti, rajši si poišči kako delo in se nauči kruh služiti!”

Končno je prišla mimo še ljubezniva ženičica, ki je nesla dva vrča vode.

“Ali bi mi dovolili, ljubezniva ženičica,

da bi se napil malo vode iz vašega vrča?” je vprašal Storžek, ki ga je žgala vroča žeja.

“Kar pij, otrok moj!” mu je rekla ženičica in postavila vrča na tla.

Napivši se vode ko suha goba, si je Storžek brisal usta in momljal:

“Žejo sem potolažil. Tako bi lahko potolažil tudi lakoto!...”

Ljubezniva ženičica je ujela te besede in je brž rekla:

“Če mi pomagaš nesti en vrč, ti dam lep kcs kruha!”

Storžek je samo pogledal vrč in ni rekel ne bev ne mev.

“In s kruhom ti dam krožnik cvetače, zabeljene z oljem in octom,” je pristavila ljubezniva ženičica.

Storžek je vnovič pogledal vrč in ni rekel ne bev ne mev.

“In ko poješ cvetačo, dobiš še lep bonbon, napolnjen z rozolijo.”

Zapeljivi sladkosti se Storžek ni mogel ve ustavljati, odločil se je in rekel:

“Naj bo! Vam pa pomagam nesti vrč do hiše!”

Vrč je bil težek in ker ga ni mogel nesti dondek v rokah, si ga j ezadel na glavo.

Ko sta prišla domov, je posadila ljubezniva ženičica Storžka na majhno pogrnjeno mizo in mu prinesla kruha, zabeljeno cvetačo in bonbon.

Storžek ni jedel, goltal je; njegov želodec je bil ko neopremljeno stanovanje, izpraznjeno že pet mesecev...

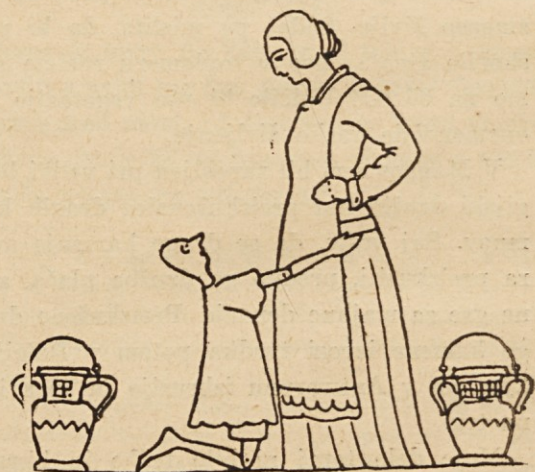
Ko je malopomalo pomiril divje ujede lakoti, je dvignil glavo, da bi se zahvalil svoji dobrotnici. Ni je še dobro pogledal v obraz, se mu je izvil iztegnjen ohhhh!... poln začudenosti in obstal je ko začaran s široko odprtimi očmi, z vilicami v zraku in z usti, polnimi kruha in cvetače.

“Kaj si se tako začudil?” je smeje se vprašala ljubezniva ženičica.

“Vi ste...” je jecljaje odgovoril Storžek, “vi ste... vi ste... podobni ste... spominjate me... da, da, da... isti obraz... iste oči... isti modri lasje... kakor vi!... O Sojka moja... povejte mi, ali ste vi, prav. Sojka moja!... O Sojka moja... povejte mi, ali ste vi, prav vi!... N epustite me več jokati! Če bi vedeli!... Tako sem jokal, tako sem jokal...”

In še ko je tako govoril, je Storžek bridko jokal in se spustil na kolena in je objel kolena skrivnostne ženičice.

(Nadaljevanje.)

...in je objel kolena skrivnostne ženičice.